

i den samme Orden, hvori de nu ere opstillede, Seg tror, at det derved vil opnaas, at de Forfritter, som hore sammen, ikke ere adskilte.

Herved tror jeg foreløbig at have udtalt, hvad der har maattet paaligge mig som Ordfører at maatte fremsætte. Der er selvfølgelig en Grændse for, hvad man i saa Henseende kan komme frem med; men jeg tror dog, at man paa den anden Side bør erindre, at det gjælder om at faae Lovforslaget bragt i saa god en Eftikelse som muligt. Jeg skal endnu kun henlede Opmærksomheden paa et Par Punkter, som jeg tror ikke hidtil ere blevne fremdragne. Jeg kan selvfølgelig ikke ætse den ærede Ministers Udtalelse nu i denne Retning, men skulde han finde sig foranlediget til at besvare mine Bemærkninger derom, vilde det være mig meget kjær. Det er forøvrigt to underordnede Punkter, der angaa henholdsvis § 13 og § 14. Det Punkt, som jeg ønsker at berøre med Hensyn til § 13, er dette, at der i dens næstsidste Stykke bestemmes, at der skal gives fri Befordring til de Burderingsmænd, som tilkaldes fra et Nabostrækt. Der tilkom i den Anledning Udvalget et Endringsforslag, der gik ud paa at bestemme Størrelsen af denne Befordringsgodtgørelse, og det vilde maatte ogsaa være heldigt, for at undgaa Stridigheder og Kjøvelser, som maatte ellers ville fremkomme, at det ligefrem bliver sagt, hvad der skal kunne fordres i saa Henseende. I Hegnsløven staar der heller ikke Noget om dette Forhold, men jeg tror, som sagt, at mange Kjøvelser vilde kunne forebygges, naar man bestemte en vis Størrelse for Godtgørelsen, f. Ex. 4 Mk. pr. løbende Mil. — Det andet Punkt, som jeg ønsker at berøre, og som angaar § 14, er lidt vigtigere. Det hedder i denne Paragraphs sidste Punktum saaledes: „Ere saadanne Forhindringer tilstede for begge Burderingsmændene, have disse derom at gjøre Anmeldelse for Byraadet eller Sogneraadet, som da foranstalter andre Burderingsmænd tilkaldte fra Nabostræktet.“ Jeg negter ikke, at det vilde forekomme mig at være ulige heldigere, om Refrenten af Forretningen selv skulde være den, der skulde henvende sig til By- eller Sogneraadet for at faae en Burderingsmand tilkaldt. At enhver af Burderingsmæn-

dene for sig skal henvende sig til By- eller Sogneraadet og melde, at han ikke kan foretage den paagjældende Forretning, forekommer mig mindre heldigt, hvortil Refrenten, naar han ikke kan bruge to af de tre Burderingsmænd, fordi de enten ere Broder og Søger af den anden Part eller paa anden Maade i Sagen interesserede, selv bør kunne henvende sig til By- eller Sogneraadet for at faae tilkaldt en Burderingsmand fra Nabostræktet. Disse to Punkter skal jeg saaledes tillade mig at henlede Opmærksomheden paa.

S. Pedersen: Jeg skal tillade mig paa Udvalgets Mindretals Begne at motivere dets Forslag under Nr. 23 til § 11, der tillige er stillet som Underendningsforslag til Udvalgets Forslag under Nr. 22. Jeg skal forudstikke nogle almindeligere Bemærkninger og da først den, at jeg haaber, at saavel den høitærede Minister som ærede Medlemmer ved at betragte dette Forslag ikke ville stille sig altfor meget paa Politiets Standpunkt. Mindretallet vedsender sig den Betragtning, at man bør bidrage til at søge tilvejebragt Veifred for dem, der særdes paa Veiene, saa at de maa kunne være uhindrede saavel af tværede som af løsgaaende Kreaturer. Men vi have derimod den Opfattelse, at Veifreden i Grøfterne og paa Veikanterne egenlig ikke er af den samme Vigtighed eller har en saadan Karakter, at disse Gjenstandes Benyttelse paa en hensigtsmæssig Maade, hvor Forholdene tale derfor, i fjerneste Maade vil kunne hindre Opnaelsen af det nævnte Formaal. I saa Henseende mene vi ikke, der maa opstilles de samme Fordringer som med Hensyn til den frie Færdsel. Vi have desuagtet med al den Omhu, som har været os mulig, søgt at opstille saadanne Sikkerhedsforanstaltninger med Hensyn til den Indrømmelse, som vi foreslaa, at Veiautoriteterne saavel som Eodseierne skulle bemyndiges til at give, at vi søle os overbeviste om, at man derved vil være tilstrækkelig sikret for Misbrug af denne Indrømmelse, navnlig da i den Grad, at det vilde kunne forhindre det Demed, som tilsigtes ved hele Paragraphen om Veifreden, forsaavidt man da ikke vil strække Fordringerne i saa Henseende ud over de natur-